

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marta Romańska

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa R. W.

przeciwko Gminie Miejskiej P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 lipca 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 29 listopada 2010 r., **oddala zażalenie;**

- 1) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego adw. M. K. prowadzącej kancelarię adwokacką kwotę 5400, zł (pięć tysięcy czterysta), powiększoną o podatek od towarów i usług (VAT), tytułem nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz powoda w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Powód R. W. domagał się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 18 października 2006 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 6 kwietnia 2006 r. którym oddalono jego powództwo przeciwko Gminie Miejskiej P. o odszkodowanie.

Skarżący powołał się na art. 403 k.p.c, z racji wydania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. wyroku z dnia 28 kwietnia 2010 r. który miał potwierdzać, że decyzja Burmistrza Miasta P. z dnia 20 sierpnia 1990 r. istniała w obrocie prawnym.

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę, ponieważ nie została ona oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.).

Sąd podkreślił, że oddalenie powództwa odszkodowawczego przeciwko Gminie Miejskiej P. nastąpiło wskutek przedawnienia roszczenia, a powołany w skardze wyrok WSA nie jest orzeczeniem ani dowodem w rozumieniu art. 403 k.p.c.

Powód w zażaleniu wniósł o uchylenie tego postanowienia, powołując się na naruszenie art. 403 § 2 k.p.c. i art. 407 k.p.c. Wyraził pogląd, że wyrok WSA z dnia 28 kwietnia 2010 r. może stanowić podstawę wznowienia, z zachowaniem terminu przewidzianego do wniesienia skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Treść zażalenia dowodzi, że podstawę skargi powoda stanowi art. 403 § 2 k.p.c., a „wykrytym późnej środkiem dowodowym” jest wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 28 kwietnia 2010 r. Powoływanie się na tą przyczynę restytucyjną jest jednak ograniczone wyłącznie do tych okoliczności faktycznych i środków dowodowych, które istniały w trakcie zakończonego postępowania sądowego, ale poza materiałem rozpoznawanej sprawy (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1968 r., I Co 1/68, OSNCP 1696, nr 2, poz. 36, z dnia 13 października 2005 r., IV CZ 96/05, niepubl. oraz z dnia 17 listopada 2005 r., I CZ 125/05, niepubl.). Sąd Apelacyjny trafnie więc przyjął, że wyrok WSA z dnia 28 kwietnia 2010 r., nieistniejący w postępowaniu sądowym zakończonym prawomocnie w dniu 18 października 2006 r., nie może stanowić ustawowej podstawy wznowienia w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Dodać również

wypada, że wyrok NSA nie dotyczył stosunku prawnego rozstrzygniętego w sprawie odszkodowawczej (por. art. 403 § 3 k.p.c.).

Niezrozumiałe jest ponadto poszukiwanie jakiegokolwiek znaczenia wyroku WSA dla sprawy odszkodowawczej, zakończonej oddaleniem powództwa z racji przedawnienia roszczenia. Nie występuje bowiem związek przyczynowy między przyjętym przedawnieniem a argumentacją zamieszczoną w skardze o wznowienie.

Należy nadmienić, że rozpoznawana skarga o wznowienie była kolejną skargą. Pierwsza z nich powołująca się na inne przyczyny wznowienia (skład sądu oraz stan psychiczny powoda) została prawomocnie odrzucona postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 września 2007 r. Należało w konsekwencji oddalić zażalenie (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.) oraz orzec o kosztach zastępstwa prawnego powoda ustanowionego z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.